

Názov súťaže: Dúha 2022/2023

Kategória: III. kategória

Názov súťažnej práce: Zahraj mi môj sen

Meno a priezvisko autora: Daša Brontvajová

Vek: 15 rokov, 9. ročník

Škola : ZŠ s MŠ Martina Hamuljaka, Oravská Jasenica 141, 02964

Meno pedagóga: Mgr. Katarína Kosmeľová

Zahraj mi môj sen

Sára divoko mávala rukami do kruhu a so širokým úsmevom dieťaťa očakávala odpoveď. Muž na ňu zamyslene hľadel. Dlhé dni v nemocničnej izbe si skracovali hrami, ako sa len dalo. Dnes sa rozhodli pre „*Hádaj, čo som*“.

„Môže to byť vrtuľník?“ Dievčatko veselo pokrútilo hlavou. Páčilo sa mu, že vyhráva. „A čo pohonné koleso?“

Zastalo: „Čo je pohonné koleso?“

„To je taká vec, ktorá je v motore alebo na bicykli. Také koliesko, vieš?“

Pokrútila hlavou a pokračovala v mávaní rúk.

„Mohol by to byť aj opitý vták, nie?“

S úsmevom zopakovala gesto. Zjavne sa jej páčilo pozorovať, ako sa jej otec trápi na niečom tak ľahkom.

Adam sa na vedľajšom lôžku s úsmevom prizeral svojim spolubývajúcim. Zdalo sa mu, že dievčatku o chvíľu uletia ruky. „Môžem sa zapojiť aj ja?“ spýtal sa.

Muž pokrčil plecami: „Nevidím dôvod prečo nie. Čo na to povie princezná?“ Sára sa rozžiarili oči a rýchlo prikývla. Otočila sa tak, aby k chlapcovi nebola chrbtom.

„Je to mlyn?“

„Áno!“ zvolalo naradostene dievčatko.

„Mlyn?“ zadivil sa otec. „To nedáva zmysel.“

„Dáva. Len ty to nevieš pochopiť!“ odfrkla Sára s rukami vbok. „Teraz si na rade ty,“ otočila sa k Adamovi. Usmiala sa. „Ja nemôžem, aha,“ lenivo ukázal na ruku s infúziou.

Mužovi sa na čele vytvorila ryha, no dievčatko sa rozžiarilo radosťou. Chlapec si zahanbene zložil ruky tak, aby mu nebolo vidno spodnú stranu doráňaného zápästia.

„Ty si anjel!“ zvýsklo dievčatko a pribehlo k jeho posteli. Otec si povzdychol a usmial sa.

„Čo?“ Adam zadivene pozrel na malú Sáru, ktorá sa naťahovala za jeho rukou.

„Sára, nie je slušné takto vyletieť na ľudí,“ upozornil ju.

„Ale on je anjel, nie človek,“ protestovala.

„On má meno, dobre? Prepáč,“ usmial sa naňho.

„To nič,“ mávol rukou. Pohľad na malú vyzvedačku so širokým úsmevom ho tešil.

„Si anjel, však?“ spýtala sa malá pacientka netrpezlivo.

„Ako si na to prišla?“

„Maminka hovorí, že iba anjeli majú poznačené zápästia. Tak ako ty.“

„Naozaj?“

„Áno. Anjelom sa nepáči život na zemi. Tento svet ich ničí. Sú príliš citliví na bolesť ľudí okolo seba aj na svoju vlastnú.“

Adam sa na moment zamyslel. Zdalo sa mu, že niečo podobné už počul. Slabo sa usmial: „A odkiaľ to tvoja maminka vie?“

„Ona je tiež anjel. Ale ona sa už vrátila domov.“

„Sára, to stačí,“ povedal otec stroho a sklonil tvár k zemi. Zrazu vyzeral oveľa starší a ustarostenejší. Adam mlčal. Vedel, aké ťažké je prísť o blízkych.

„Jeho si nevšímaj,“ povedala Sára. „On nepozná nebo, preto je mu na tomto svete dobre. Aha!“ Potiahla otcovu ruku, aby ukázala, že je čistá. Prekvapene ruku odtiahol naspäť.

„Ak chceš cudzím ľuďom ukazovať ruky, ukazuj im svoje,“ zamrmlal a tvár skrivil v grimase, keď mu vyplazila jazyk.

„Adam nie je cudzí. Je anjel a anjeli poznajú všetkých. Aj keď mu ruky neukážeš, vie, že na nich nič nemá.“

„Prečo si taká presvedčená, že som skutočný anjel?“ spýtal sa Adam ešte raz. Zranenia na zápästiach mu neprišli ako dostatočný dôkaz.

„Som si istá, že ťa poslala mamička! Ona musela ísť pomáhať Ježiškovi, ale ty nie. Preto ťa poslali k nám. Teraz budeš môj anjel strážny namiesto nej.“

„Sára, Adam má inú rodinu, v ktorej je anjelom...“ začal otec opatrne.

„Ako to vieš?“ osopila sa naňho a otočila sa k chlapcovi: „Si anjel niekoho iného?“

Adam pokrútil hlavou a snažil sa, aby to nevyzeralo smutne: „Nie. Žijem s ostatnými anjelmi v špeciálnom tajnom úkryte. Tam spolu čakáme, keď budeme môcť ísť do rodín ako tvoja a byť tam anjelmi, ako sa patrí.“

„Vidíš! Môže ísť s nami!“ odvrkla smerom k otcovi. Ten so zvráteným čelom premýšľal, čo ten chalan trepe.

„Kde bývate? Myslím ty a tvoji kamoši,“ spýtal sa.

„Pod strechou svätého Hieronyma, predsa.“

„Vidíš, je z neba. Býva so svätými!“ vyhlásilo nadšene dievčatko, hoci otec, nevedno z akého dôvodu, sa netváril práve nadšene. Smutne sa pozrel na zraneného chlapca pred sebou. Až teraz videl, že je na svoj vek priveľmi vychudnutý. Usmiata tvár prezrádzala utajovanú bolesť.

„Si sirota?“ spýtal sa potichu.

„Som anjel, ktorý snáva sen o rodine, ktorú bude chrániť,“ odvetil so smiechom a žmurkol pritom na malú Sáru.

„V tom prípade,“ usmial sa muž, „som ti našiel chránenkyňu.“